

Leif Randt

Třpytivý opar nad CobyCounty

výtah

Když jsme se tenkrát rozhodli, že se na jaře přestěhujeme do CobyCounty, zdálo se, že jsme byli v lehce povznesené náladě. Tahle nálada nás provází už čtyřicet let fantastickým životem.

matka Enderssonová, 65, specialista na marketing a emfázi

Krise zavedeného kosmetického a kulturního průmyslu je kdykoli možná, někdy dokonce žádaná.

Jerome Coleman, †, obchodník a vizionář

Miluju tohle město!

Wesley Alec Prince, 26, kunsthistorik

Protože jsou to pětadesáté narozeniny mé matky, stojí na střešní terase senioři v běžových baloňácích. Na nebo se nakupily mraky, lehce mží. Matka pronáší pár slov na uvítanou a odkazuje je k baru. Tam stojím já a zdravím je. Nedokážu rozlišit, kteří z nich jsou matčini přátelé a kteří obyčejní lázeňští rekreanti. Většina z nich je mi sympatická, protože se jim po rychle vypitých aperitivech starostlivě lesknou oči. Pro tyhle lidi jsem zřejmě ještě chlapec. Přitom jsem už před sedmi měsíci skončil se studiem, vydělávám si a mám na sobě velmi kvalitní košili. Hotel patří životnímu partnerovi mé matky, který se jmenuje Tom O'Brian a v klidu se prochází po své střeše. Tomovi je teprve sedmapadesát. Občas se staví u baru a pronáší věty jako: „*Tak co, Wime, napijeme se spolu vodky s jablečným moštem?*“ Vodka s jablečným moštem, to je takový náš running gag od té doby, co jsem se před sedmi lety v lobby pozvracel. Sáhnu pod pult a podám Tomovi z chladicího boxu pivo. Má úzká ramena a na sobě jemné manšestrové sako, k němu světlé džíny a vysoké kožené boty. Než se posune dál, plácne si, jako jsem si dřív na střední škole plácával s důvěrnými přáteli, demonstrativně a poněkud upjatě. Hotelový věžák dal Tom postavit před jedenácti lety, s matkou jsou spolu sedm let, ona vypracovává marketingové koncepce, které se zaměřují na jádro různých věkových skupin. Dokonce i někteří z mých přátel se tu na jaře příležitostně ubytovávají. S tím nemám žádný problém, protože Toma, jeho hotelový věžák i svou matku miluju. Ve svém úzkém kalhotovém kostýmu a s klasickým střihem nakrátko vypadá lehce podchlazeně a velmi elegantně. V časném podvečeru se jí ptám, kolik z lidí tady na střeše už jednou osobně poznala. Rozhlédne se a řekne: „*Podle citu tak osmatřicet procent.*“ Má matka žije přes čtyřicet let v CobyCounty a myslím si, že k sobě byla vždycky upřímná. Naliju jí plnou sklenici pepsí. Většina jejích hostů si objednáva lehké koktejly a připadá mi, že starší lidé v CobyCounty zase začínají pít stejně jako alkoholoví začátečníci v CobyCounty. Jako by se tu uzavíral kruh a různé věkové skupiny v našem městě byly vzájemně přátelsky propleteny. Na druhé straně nemůžu přítomné s dobrým svědomím označovat za „*starší lidi*“, mnohem spíš to jsou „*vitální ženy a muži, pokročilí šedesátníci*“. Mnozí z nich museli přijít do CobyCounty stejně jako mí rodiče ve svých dvaceti letech, aby tu nejprve založili filmové podniky nebo nakladatelství, a později koncepční gastronomie. Najednou mě napadá, že tihle dobře oblečení dospělí, kteří tu teď přede mnou postávají na střeše a mají skelný zrak, kdysi pravděpodobně patřili k mladé avantgardě. Když se mžení promění v silnější spršku, mnozí okamžitě zdvihnou ruce k nebi a dají se do tance. Pohybují se, jako by si všichni najednou připomněli své staré videonahrávky tance v dešti. Matce stéká voda z krátkých vlasů přes obličej, směje se a svolává hosty do hotelu. Přes bar, u kterého stojím, se přehodí fólie, slyším, jak na ni bubnuje déšť, a uklízím lahve bílého vína do

chladicího boxu. Zakrátko se zdá, že déšť se změnil v kroupy, fólie se třepetá ve větru. Když odnáším box dovnitř budovy, tančí ještě na střeše pět promoklých seniorů. Kývám na ně. Agresivní nepohody jako tahle jsou třináctého února naprosto normální, matka je na ně dobře připravená.

V apartmánech v devátém poschodí ze sebe lidi shodí mokré oblečení a dají si horkou koupel. Někteří z hostů si to jistě chtějí užít a rozvířují pěnu po celé koupelně. Stojím s bosými chodidly na vyhřívaném koberci apartmá 914. Všechno je připravené, vana je naplněna kouřící vodou, na okraji se skví chladicí box se sektem. Najednou někdo otevře dveře. Dovnitř vstoupí bývalá profesorka makroekonomie Joline Caulfieldová a opilý synovec mé matky, srdečně mě zdraví a odkládají své koupací pláště. Zavážu si tkaničku u plavek a zatahuju ještě téměř nezatelné břicho. Vytrénovaný synovec mé matky, jehož jméno jsem zapomněl, má bílé chloupky na prsou, která sebevědomě vypíná do prostoru. Vstupuje do vany jako první. Přes svůj oválný tvar je vana dost velká pro tři. „*Nebo je ti to s námi nepříjemné?*“ Nikdy jsem u Joline Caulfieldové nestudoval, ale mluvilo se o ní vždycky dobře. Říkám: „*Ale co.*“ Když jsme o chvíli později ponořeni až po ramena do pěny a hrozí, že se každou chvíli začneme pod vodou dotýkat nohama, putuje už dokola láhev sektu. Sedím na čele, vlevo Caulfieldová, vpravo synovec, sklínky by mi vůbec nepřišly špatné. Z reproduktorů na stropě nás zdraví matka. Doufá, že se všichni cítí dobře, že se zahřáli, a zve nás na později do lobby k bufetu. Joline Caulfieldová si pořádně přihne sektu a ptá se mě na mé jarní plány. Pozoruju černá ramínka jejích bikinek. Starší obyvatelé CobyCounty vycházejí vždycky z toho, že přicházející jaro nás mladší pokaždé nějak nově formuje. Jako by nás týdny mezi březnem a květnem proměňovaly v naprosto nesolidní figurky. Nejspíš se tak domnívají, protože se o tom mohou dočíst v nejrůznějších kulturních a obchodních časopisech. O jaru v CobyCounty existují pravidelně reportáže se scénickými vstupy jako: *‘Kolem desáté ráno neměl mladý pár z anglického Bristolu ještě pořad dost tance v písku.’* A po takovýchhle větách následují vždy statistiky, kterým nemohou uvěřit ani místní lidé, a pak opět popisy, podivuhodně se mísící s vlastními dojmy.

Aby se ze mě v téhle pěnové koupeli nestala projekční plocha bývalé profesorky národohospodářství a vytrénovaného synovce, tvrdím, že se na jaře možná vydám na cesty: „*Zajímá mě, jak vypadá život na jaře i na jiných místech.*“ Pak už neříkám nic a pozoruju je, jak sedí v pění a uvažují. Pravděpodobně si v duchu říkají, jestli nejsem nějaký obzvlášť podivný opožděný teenager, nebo jestli snad nemají úplně falešné představy o dnešní mládeži. Ve skutečnosti nic takového jako jarní odjezd vůbec neplánuju, ve skutečnosti se stejně jako všichni už jara v CobyCounty nemůžu dočkat.

Joline Caulfieldová drží láhev v dusném koupelnovém oparu. Láhev je z vnějšku orosená, sáhnu po ní a divím se, že sekt ještě perlí. Potom synovec prolomí mlčení: „*Měli bychom se zase brzy přemístit do bufetu, nemyslíte?*“ Když se zvedne z vany, jeho prsní ochlupení na něm visí v temně bílých prouzcích. Vytře si je ručníkem a plácne si pak do dlaní. Téměř synchronně se mnou opouští i miss Caulfieldová pořád ještě horkou koupel.

U bufetu potkám svou matku, drží v ruce další pepsí a má čerstvě vyfénované vlasy. Ptá se mě, s kým jsem se musel koupat. Říkám jí to a dodávám, že to nebyl vůbec žádný problém, matka se zašklebí a pročísne mi rukou vlasy. „*Hodně jich ještě z koupele ani nevylezlo,*“ říká, „*z toho bude možná zas několik romancí.*“ Když vážně přikývnu, matka se usměje: „Ach Wime, jednou se na ty věci přestaneš dívat tak úzkoprse.“ Zase přikývnu, vydechnu a naberu si do hlubokého talíře trochu krémové polévky s fenyklem. Než mě matka opustí, krátce mě k sobě přitiskne a řekne: „*Brzy bude jaro!*“ Napíšu Wesley esemesku, v níž stojí, že prostředí našich matek se těší na jaro stejně jako my. Přitom vlastně vůbec nemůžu tvrdit, že by naše matky patřily do stejného milieu, neboť Wesleyho matka CobyCounty před půldruhým rokem coby neospiritualistka opustila. Jeho otec, vlivný designér webových stránek, který jako zastánce understatementu žije v menším apartmá než jeho syn, jí v tom nechtěl bránit. Wesleyho nikdy neomrzí zmínky o tom, jak CobyCounty miluje. Počátkem března si chce vzít dovolenou, aby zase mohl až do konce dubna vyhledávat přímé kontakty k mladým turistům z metropolí západního světa. Vyhledával by sice rád kontakty i s turisty z jiných kulturních okruhů, ale z nich do CobyCounty nikdo nezajede. Alespoň mám takový dojem. Na druhé straně ani nevím, jestli bych turisty z jiných kulturních okruhů skutečně poznal. Čistě etnický je CobyCounty ohromně heterogenní. Moje pleť je poměrně bílá, ale ta Wesleyho má spíš okrovou barvu. Přesto by člověk okamžitě řekl, že máme za sebou stejnou minulost, koneckonců mají naše školní saka vyšitá stejně velká písmena. Navštěvovali jsme cobycountskou School of Arts and Economics. Wesley se zapsal na ‚*Dějiny umění po roce 1945*‘ a můj předmět se nazýval ‚*Nový mezinárodní literární marketing*‘. Dneska máme oba práci, která není pravděpodobně v žádném jiném městě na světě tak dobře placená. Moji klienti coby agenta pro mladou literaturu jsou zčásti ještě nezletilí, podtrhávám jim v textech chyby a později pro ně v nakladatelstvích vyjednávám zálohy a honoráře. Jazyk textů mých teenagerů je nabitý energií a nám starší mládeži ukazuje, jak dnešní mladší mládež vnímá život: jí už její školní a prázdninová každodennost připadá jako jedno divoké, existenční opojení, už to není ta lehce ironická romantic comedy, jíž jsme ještě museli přestat my

s Wesleyem. Jako teenageři jsme vycházeli z toho, že život se odvíjí v malých, do sebe uzavřených epizodách. Tudíž jsme se jednoho dne poprvé zamilovali a chtěli nechtě dospěli až k rozpustilému muchlování po loukách a návrších. Později jsme se museli vyrovnat s tragickými rozchody a ze vzdoru pořádali na pláži rozpustilé taneční večírky. Zásada byla, aby se tenhle průběh pravidelně opakoval: smyslnost, rozchod, taneční večírek.

V průběhu narozeninového večera dochází k řadě rozhovorů s osobami, které mě už znaly, když jsem byl ještě kluk v džínové bundě. Čím podnapilejší jsem, tím víc mě dojmají jejich pochvalné výroky: dřív jsem prý býval mnohem bledší, taky se teď víc usmívám a to mi sluší, stejně jako mi údajně sekne má košile. Ptají se mě, jestli mám teď nějakou známost, nějakou přítelkyni nebo kamaráda, a já jim vykládám, že Carla je dneska nemocná a leží s ohřívací láhví v mé posteli. Ve skutečnosti leží Carla bez ohřívací láhve ve své posteli, a dokud bude nachlazená, nemáme vlastně ani v úmyslu se vidět. Píšeme si, protože telefonování nám nikdy moc nešlo. Ve sluchátku taky zní můj hlas unaveně a rozčileně, i když unavený a rozčilený vůbec nejsem. Carlin způsob písemně si vymýšlet stále nové, jednoduché metafory pro to, že jí scházím, se mi líbí. Pak začnu vést v lobby rozhovory, které by mi byly ve střízlivém stavu vysloveně protivné. Zmíním se o tom, že zítra brzy ráno už musím být v agentuře, a když se loučím, čeká mě vícenásobné objetí.

Na Valentýna se každoročně v promenádním kině konají filmové premiéry. Tenhle rok to bude lehce přibarvená delší verze *„Třpytivého oparu nad CobyCounty“*, vlastně žádná skutečná premiéra, a přesto se už týdnů svádí o lístky tuhý boj. Sedm jsme jich dostali do agentury, pět si jich vzal osobně můj šéf Calvin van Persy, dva zbývají. Nejdřív jsem se Carly ani nezeptal. Zaprvé je nachlazená, a zadruhé dobře ví, že filmové premiéry na Valentýna mají pro mě a Wesleyho dávnou tradici. *„Třpytivý opar nad CobyCounty“* je kritický dokument o snadném životě v našem městě. Jedna mladá francouzská režisérka s ním před dvěma lety na festivalu v Cannes vyhrála zvláštní cenu poroty. Říká se sice, že si tu cenu rozhodně nezasloužila, ale od té doby, co je film uváděn v evropských programových kinech, přijíždí k nám na jaře ještě víc atraktivních turistů.

Když se pro mě Wesley v agentuře zastaví, je ještě moc brzy, premiéra začíná až za dvě hodiny, a tak uvařím kafe a na starý dubový stůl v kuchyni postavím talíř s ovocem. Rozliju kávu do šálků potištěných zvířecími obličejí. Zvířecími obličejí: to je takový running gag mezi mnou a Wesleyem. „*Co je to vlastně za stůl?*“ ptá se Wesley a

osahává staré dubové dřevo. Říkám: „*Calvin Van Persy ho sem přivezl z domu své babičky. Má dodat kuchyni agentů duši, kterou potřebují i dobré texty.*“ Wesley se zašklebí a já mu to oplácím. V mezinárodním tisku už léta koluje názor, že texty z CobyCounty jsou sice stylisticky dokonalé, ale nezajímají je existenční problémy. Jeden z mých nejdůležitějších úkolů spatřuji v tom upozorňovat mladé autory na nepravdy v digitálních a tištěných médiích: na webové stránce Le Monde se naposledy tvrdilo, že trh už žádné náročně strukturované knihy o plážových večírcích neunesl. Ve skutečnosti se však lidé chtějí o dobrých časech v CobyCounty dozvědět ještě mnohem víc, což dokazují nejen údaje o prodeji, ale rozumí se to i samo sebou: kdo tu nežije, chce si zdejší život představit, a všichni ostatní chtějí své vlastní zkušenosti s CobyCounty srovnat se zkušenostmi v textech.

Na začátku filmu se v celém promenádním kině tleská. Na plátně je nejdřív vidět naše pláž pod ledově modrým nebem, pravděpodobně v dubnu. Slyšet je pouze moře. Následuje strohý střih do bláznivého karnevalu v průmyslové zóně: dívky a chlapci kolem dvacítky, kteří si leží v náručí, tančí a jásají. „*Tam! Tam jsem byl! Viděls to?*“ Už zase jsem Wesleyho propásl, ale přikyvuju. Část publika souběžně nahlas přeřikává neznámější texty: „*Sníme o tom, že jednoho dne budeme na Coleman-Hills prodávat smetanovou zmrzlinu.*“ A pak se všichni smějí. Když po dvaosmdesáti minutách běží na plátně závěrečné titulky a mně připadají jména řady statistů známá, mám pocit, že všude v sále vládne pocit vřelé sounáležitosti.

Ve foyeru kina se okamžitě dívám na mobil: od Carly žádná zpráva. Pořád je tedy s to mě překvapovat. Wesley říká: „*Tím, že ten film ukazuje záběry výhradně z CobyCounty, poukazuje velmi jemně na svět tam venku.*“ Zavede si slámku do pusy a natáhne zhluboka ze svého long drinku: „*A právě proto má takový mezinárodní úspěch.*“ Nevidím v tu chvíli jediný důvod, proč mu odporovat. Brzy je ale podnapilý a nechá se u baru zatáhnout do planých diskuzí o filmu. Když z foyeru odcházím, baví se právě s jakýmsi chlápkem, který vypadá jako US-Američan a zjevně se sem přistěhoval.

Po cestě domů to pořádně fouká. Návštěvníci premiéry si přivolávají taxi, vítr jim cuchá účesy a vyhazuje z odpadkových košů prázdné poháry od pití. Jdu těsně kolem domovních zdí, a když míjím nástupní ostrůvek před svým bytem, mám strach, aby tam nainstalovanou sošku Shampoo nestrhl z podstavce vichr a ona mě nezabila. Přitom vím, že skulptury Coleman&Aura jsou se svými jádry z pěnové hmoty a tenkými potahy z papmaše docela lehké a tudíž bezpečné. Nadměrně velká láhev šamponu se pružně ohýbá ve větru, ale přitom je pevně svázaná s podstavcem.

Po několika málo hodinách spánku stojím ve spodkách na balkóně. Město pročešávají mladé ženy a muži a sbírají, co po sobě na ulicích víchř zanechal. Sunou před sebou modré odpadní koše na kolečkách a používají velkých, signálními barvami natřených podávacích kleštín. Asfalt se třpytí v ranním slunci. O chvíli později padne můj zrak na nástupní ostrůvek a já na okamžik ztuhnu, tři poschodí nad tímhle novým volným místem na ulici. Ti uniformovaní muži a ženy museli tedy už časně zrána sošku podle plánu odmontovat, a pravděpodobně tam během dne nainstalují novou. Musím si ale přiznat, že pohled na neobsazený ostrůvek mě deprimuje a že jsem se pořád ještě nepoučil. Když jsem jako dítě sedával na zadním sedadle auta svých rodičů, pokaždé mě rozesmutilo, když z města mizely staré plakáty a za ně přicházely nové. Rodiče tvrdili, že je to typická reakce dítěte, které při pohledu na své okolí touží po jasných strukturách. Dneska se obávám, že jsem byl už jako dítě melancholik. Střídající se plakáty mi dávaly na vědomí, že čas plyne, že dny uplývají a už se nevrátí. Byla to prostá melancholie, která mě na zadním sedadle dokázala ukolébat a s níž jsem se cítil dobře, nálada, která po mě nevyžadovala žádné důsledky, která byla pravděpodobně neškodná, ale i neproduktivní a ochromující. A teď právě dochází k tomu, že se ta nálada jako záblesk vrátí, ať už z jakéhokoli důvodu. Jedna z uniformovaných pracovnic vzhledne, naše pohledy se krátce střetnou, pak zmizím v obývacím pokoji. Rozsvítí se mobil. Carla prostřednictvím esemesky tvrdí, že už nemá rýmu. Ptá se, jestli jsem „náš víchř“ dobře přestál, a zve mě ještě teď dopoledne k sobě.

Když mi otevře dveře, má na sobě krátké kalhoty a široce rozhalenou košili s malou řádkou knoflíčků. Poprvé jsem si tenkrát uvědomil, jakou má dokonalou, jako hladký nylon se třpytící kůži. Protože mám-li být upřímný, zamilovávám se jen do určitého druhu žen: do dívčích, drobných a dobře oblečených žen, které vypadají tak nějak blahobytně. A to i přesto, že nás už učitelé na základní škole upozorňovali na to, abychom nepodléhali vnějším dojmům a všímali si skutečné povahy, nezávisle na společenské třídě, rase nebo pohlaví. Zejména před velkými prázdninami nám to opakovali do omrzení.

Carla mě hned otevřenými ústy políbí a pokládá mi přitom ruce na záda. I po dvou letech známosti mi tohle gesto nezevšednělo. Ptá se „Co se děje?“, protože já její polibek neopětuju. Říkám „Promiň, jen jsem se zamyslel.“ Pak jí vrátím polibek a Carla mě táhne přes širokou chodbu kolem piána přímo do ložnice. Dospíváme společně k posteli uprostřed místnosti, její nohy na mých. Širokým oknem je vidět moře. Nad ním visí mraky, kolem táhnou ptáci, letí rychle, jakoby je unášela nějaká nová smršť. Při

líbání se Carla usmívá, což u mě vyvolá taky usměv, a tak si dáváme vzájemně pocítit, jak nás oba těší, že se spolu pravděpodobně co nevidět vyspíme. Víceméně normálně se vyslečeme: přetáhnu si své nepopsané tričko přes hlavu, přitom se mi vlasy elektricky nabijí, a Carla si rychle rozepne až dolů knoflíčky od košile. Brzy ležíme za bílého dne jeden na druhém. Carla předstírá, že si to užívá: zvrátí hlavu dozadu a oběma rukama mě chytí za zadek. Víím, že ho mám docela pěkně vypracovaný a ani chvilku nepochybuju o tom, že se blížíme osvobozujícímu, i když snad trochu mělkému vyvrcholení. Ale jen co si to pomyslím, je to tady. Carla zdvihá a spouští své levé obočí, zná mě dobře. Pak mě překvapí, když řekne: „*Slez na chvíli.*“ Když se vzdálím, začne si hrát sama se sebou, emancipovaně vystavená a se široce roztaženými nohama. Sedím u toho nahý na kraji postele a dívám se z okna. Carla přerývaně oddychuje. Nakrátko se mě zmocní pocit, že spolu bydlíme společně v nějakém utopickém sexuálním prostoru. Možná protože mraky roztrhl víchř a na postel náhle dopadl teplý paprsek světla. Brzy dochází i Carla k jakémusi vrcholu, a pak se líbáme, jak se lidi líbají, když se mají opravdu vážně rádi, až v tom skoro není nic sexuálního, a po řadě reaktivně nevášnivých vzájemných doteků rtů zůstáváme vedle sebe sedět v paprscích slunce. Říkám: „*Dneska bydlíme v utopickém sexuálním prostoru.*“ Carla se usměje a tiše vydechne, jak jsem jí scházel. Tohle prohlášení se mi zdá ve svém úplně nemetaforickém způsobu naprosto přiměřené.

Protože po sexu dostáváme nezřízenou chuť na koláč, zavoláme do BakeryExpressService. V BakeryExpressu pracují výhradně studenti umění, často působí nejistě a nezdá se, že by měli svou práci buhvíjak rádi, ale to je přirozeně ohromně roztomilé. Carla tuhle službu v mládí nikdy využívat nemohla, protože její rodiče měli proti téhle stylizované donáškové službě výhrady. Až během našeho vztahu se z ní stala opravdová fanyňka. Občas rodičům do telefonu vypráví, že právě zase jíme „šíleně dobrý koláč z donášky“, což se mi často zdá dětinské, protože oni jistě nemají v úmyslu něco na svém názoru měnit. Carlin otec je hudebník, matka online redaktorka, mají spolu otevřený vztah, jsou šťastní a z Carly vychovali fantastické děvče. Carla nemá důvod uchýlovat se ke stížnostem.

Pracovník, který nám koláč přináší, působí nesměle a předává nám objednávku v krabici z recyklovatelné lepenky. Ani se pořádně nerozhledne a já si říkám, co to je vlastně za studenta umění, když se v cizím bytě ani nepokusí si toho co nejvíc prohlédnout. Když se loučí, nezbytně vycházím z toho, že nezaznamenal ani píano na chodbě, u kterého Carla po tolik večerů sedí se sešpendlenými vlasy a hraje. Je možná ještě muzikálnější než její otec, ale rozhodla se, že nebude mít ze svého nadání žádný

prospěch. Teď stojí přede mnou u vstupu do apartmá a nese si rukou k ústům svůj oblíbený koláč. Když se do něj zakousne, několik kousků těsta se odlomí a spadne na parkety. Způsob, jakým si Carla překotně svůj koláč vychutnává, se mi zdá upřímný a vlastně hezký, až najednou řekne: „*Kdy ses vlastně stal takový, jaký jsi?*“ Váhám, a pak záměrně odpovím zvučným hlasem: „*To přece víš. Znáš mě poměrně dobře.*“ Necháme kousky těsta ležet na zemi a vracíme se i s krabicí do ložnice. Carla vybrala nějaké filmy. Zbylé odpolední hodiny spolu trávíme beze slov.

V noci, když ležím doma na své metr čtyřicet široké matraci, uvažuji, že bych Carle poslal mail, který by se zabýval její otázkou. Kdy jsem se stal takovým? Můj plán je jít formálně na kořen věci, úplně od začátku:

Narodil jsem se osmadvacátého září, prý o takovém zlatém odpoledni, kolem sedmnácté hodiny. Moje matka si vzpomíná, že venku bylo přibližně dvaadvacet stupňů, pamatuje si, že slunce stálo nízko a ona dostala od nemocnice košík s ovocem, košík plný jablek, hroznového vína a mandarinek. Takové koše s ovocem už se dávno nedávají, standardním ani soukromým pacientům, rozdávaly se jen asi tři roky rodičům dětí, kterým teď bude něco mezi čtyřiaadvaceti a sedmadvaceti lety. Wesley jednou tvrdil, že na naší věkové skupině bude vždycky poznat, že jsme děti s košíky s ovocem.

Kromě toho si matka vzpomíná na jízdu z nemocnice domů. Seděla se mnou na zadním sedadle limuzíny mého dědečka, který v té době uvedl do kin svůj nejúspěšnější film, komedii *„Mister Cheerleader“*, a jehož největší propadák, dvojsmyslná nevýrazná romance *„CostaCostaCounty“*, nebyla tehdy ještě vůbec natočena. Při téhle první jízdě CobyCounty mi prý matka už leccos objasnila a postranními okénky auta na leccos upozornila, přestože musela samozřejmě vědět, že jako novorozenec ještě ani pořádně nevidím.

Už brzy jsem začal navštěvovat workshopy: na trávnicích, v plaveckých halách, před plochými obrazovkami. V každém obvodu však byl především určitý počet uměleckých tříd. Vždycky jsem špatně maloval, ale mé koláže z pestře potištěného papíru patřily k nejlepším. Když mi bylo deset, prohlásil jeden z vyučujících, že bych si jimi mohl jednou vydělávat spoustu peněz. Já jsem to však u pestrého papíru vydržel jen čtyři měsíce a ještě jako mladičkový teenager jsem se rozhodl, že výtvarnému umění se věnovat nebudu. *„Má cesta povede jinudy,“* myslel jsem si tehdy, a tenhle nadpis jsem pak v myšlenkách přiděloval všemu, co se v následujících letech událo.

Wesleyho jsem poznal na jednom kurzu ledního hokeje, který jsme pak brzy společně opustili. V té době nám muselo být nějakých jedenáct let, a později, asi tak v patnácti, doba kurzů a workshopů pominula a začala doba romancí, rozchodů a

plážových večírků. Tahle fáze trvá snad v podstatě pořád, myslím si teď někdy, neboť dospívání je věčný proces. Jsem hrdý na to, že jsem nikdy nechodil na kurz jógy. A denně mám radost z toho, že se ze mě nestal virtuózní kuchař. Když se tak ohlédnu, mám pocit, že jsem vždycky zůstal věrný určité linii, že jsem se vždycky pohyboval podél ní a stal se ze mě Wim Endersson, který dnes úspěšně pracuje pro Calvina Van Persyho a pravidelně spává s Carlou Soderburgovou. Z čeho tahle linie přesně sestávala, je těžké určit, ale jistě má něco společného s mými sklony a zálibami. A tyhle sklony a záliby se ve mně pravděpodobně utvořily někdy mezi jízdou na zadním sedadle dědečkovy limuzíny a prvními uměleckými kurzy ve věku tři a půl roku, tedy v době, na kterou se rozhodně nemůžu pamatovat.

Zatímco mi tyhle souvislosti a průběhy procházejí hlavou, zdá se mi čím dál nesmyslnější pokoušet se to všechno ještě jednou sepsat Carle do jednoho mailu. Vždyť už to všechno buď dávno ví, nebo si to přinejmenším mohla domyslet. A na to jsem ji už na chodbě upozornil, když jsem jí řekl, že mě přece poměrně dobře zná.

Sedmnáctého února, přesně tři týdny před Carlinými pětadvacátými narozeninami, a zrovna dva týdny před začátkem jara, se Wesley se mnou chtěl sejít u kašny nákupní pasáže Coleman&Aura. Tady jsme si schůzku ještě nikdy nedali a Wesley mluvil tentokrát v telefonu nezvykle tiše a přidrušeně. Střecha pasáže se skládá z nespočteného množství čtverců mléčného skla, jež důmyslně rozptylují sluneční světlo. Navíc jsou tu místy rozmístěna bodová světla a všechno je tak osvětleno, že člověk vnímá svou tvář v zrcadlících se výlohách jako obzvlášť souměrnou. Tohle je místo spíš pro starší dámy, říkám si a už zdálky rozeznávám Wesleyho. Sedí na kraji fontány a okusuje rybí sendvič. „*Jak je?*“ ptám se. Wesley si shrnul své tmavě plavé vlasy za uši. Vypadá to, jako by si předtím ponořil hlavu do slané vody a pak už si je ani nemyl a nefénoval, jen je prostě nechal uschnout.

„Mluvil jsem telefonicky s matkou. Nevede se jí moc dobře. Vede se jí dokonce špatně.“

„Tak to se tedy brzy vrátí?“

Wesley zavrtí hlavou: *„Ne, to určitě ne. Naopak. Dělá si o nás velké starosti... Pořád provádí ta svoje cvičení, a člověk si o tom může myslet co chce, ale naposledy pracovala s těmi starými videonahrávkami, na kterých jsme byli vidět i my. Bylo nám tehdy šestnáct... a od té doby jí nejde jedna scéna z hlavy.“* Wesley se jak se zdá tak zabral do vyprávění, že bezděky mezi nás odkládá nakousnutý rybí sendvič: *„Má nás oba pořád před očima, jak za soumraku utíkáme po pláži. Máme na sobě nylonové,*

široce rozevřené haleny, takže na první pohled vypadáme na svých tehdejších šestnáct let, ale obličeje už nám dávno dospěly. Běžíme po pláži a smějeme se... a pak se najednou propadneme. Celá pláž se najednou pod našima nohama jakoby zhrouť do sebe. Jako by na ní ležela jen křehká kupole z písku, a pod ní byla obrovská, vyprázdněná hala... Matka teď vidí tuhle scénu při každé seanci. Věří tomu, že nás oba dostihlo nějaké vnitřní nebezpečí, každého z nás. Nebezpečí, které pocítíme ještě tohohle jara, které pocítí celé CobyCounty... ledaže bychom z města odešli.“

Sáhnu po rybím sendviči, který leží vedle mě: „Ale je ti jasné, že tvoje matka je neospiritualistka?“

„Moje matka strávila většinu svého života v CobyCounty, Wime, stejně jako my. Zná nás, zná tohle město, a nikdy mi nelhala.“

Před pasáží stisknu pevně víčka, denní světlo se mi teď zdá až moc jasné. Předjede béžové taxi a Wesley mi v chůzi ještě jednou zamává. Když se s ním auto rozjede, stočí ještě zatemněné postranní okénko a volá na mě něco, čemu už ale akusticky nerozumím. Nejsem si jistý, jestli si ještě všiml, jak jsem zaražený, vidím, jak taxi zahýbá, a pohlédnu na mobil: od Carly žádná zpráva. Je odpoledne, naprosté bezvětří, někde v dálce šumí moře a slunce má ještě sílu.